

14. szám.
 Aprilis 4-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal : Pest, barátok tere 7. sz. Hirdetések díja : 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Nagyok, nagyobbak, legnagyobbak.

Fényes nevü nagy emberek,
 Kiket két ország emleget :
 Rettogve, vagy magasztalva,
 Bukásba' vagy diadalba',
 Kikről évkönyvek beszélnek,
 Kik hírükkel együtt élnek,
 Kiknek fején dicsfény ragyog,
 Fényes nappal is csillagok !
 Földi virág vágyó kelyhe,
 Dallos madár énekelve
 Feléjük néz, őket zengi,
 Tiszteli őket mindenki.
 Csak maguk nem ; a hir ege
 Kicsiny nekik ; a hitrege
 Nem tűr osztályt. „Ki legnagyobb ?“
 Felelünk a kérdezőnek :
 — Magasán az égtetőnek
 Van délpont, de te nem vagy ott,
 Te *nagy*, dicsó vagy — és mienk,
 De a *nagyobb* földben pihen.

Jussanak ők eszetekbe,
 Kik feküsznek eltemetve :
 A szabadság harez vezéri.

Hirostályát egy sem kéri,
 Pedig övék volt az érdem,
 S ők fürödtek érte vérben,
 Ők nyertek annyi diadalt,
 S jutalmul a gúnyravatalt.
 A mi fényes, a mi büszke,
 Azt mind az ő karjuk küzdte,
 S most egy sírban mind megférnek,
 Nemzetüktől mit se kérnek.
 De az édes haza földé
 Hamvukon borostyánt költe.
 Egyedüli koszorújuk'
 Ne tépjük, ne bitoroljuk.
 Egy levélt se a babérbul,
 Mert utána vércsepp esordul !
Nagyok vagytok, kik még éltek ;
 Ők *nagyobbak*. Tiszteljétek !

S most halljátok : ki *legnagyobb* ?
 Ki előtt minden meghajol.
 Az a nép volt : a közvitéz :
 Ki róla szól, Istent idéz !
 Ők voltak : a közhonvédek,
 Kik nem hirért haltak, éltek,

Kiket nem dicsvágó vitt harcra,
Csak hazájuk nagy panassza,
Kik nem küzdtek hiú hírért,
Csak hazájuk szerelméért.
Vezér nélkül is megállva,
Győzelembe' és halálba'
Külön-külön egy-egy bajnok,
Együtt — tenger tört meg rajtok.
Ki adta rájok e nevet?
„A névtelen félistenek !^{*)}”
Kik annyi vért elhullattak,

Annyi diadalt arattak ;
Vért, diadalt a hazának ; —
Maguknak mit se' hozának.

Nagy emberek, nagy férfiak,
Ne küzdjétek a hir miatt,
Hiretek együtt él velünk,
Mindeniteket tisztelünk,
De *legnagyobbak* fölétek
Emeljük a közhonvédet.

J. M.

^{*)} Kossuth Lajos nevezte őket így egy beszédében, melyet Londonban tartott: „*unknown demigods.*“

J. M.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Rövid ideig tartotta örömem, hogy Moor barátom, kinek neve nomen et omen, mozd egy csapással mind Lajos bacsit, mind magát agyon-
tít, is így megteszi dupla szívesíget, hogy mind a ketőtől megszabadítsa minket. Gondoltam, lesz úgy, mint Matyasz király susztere mentsé-
anecdótában: „esuka fogta roka, roka fogta esuka, varga fogta mind a kető.“ Mink leszünk varga ! — Nekünk csak níznyi kel majd, hogyan kivalának egymásra mind nt; politizajtul oda kel küldényi egy gyorsírot, hogy stenografoza le, ki hol jart, miben törte fejit, menyi pinzt kapta Napoleontul, Bismarktul, Viktortul? kinek ata belüle? Kezünkbe gyün fránya rebelistáknak lajstroma ingyen, is authentic, — fizetnyi se kel irete, s data occasione, fogjuk nyakukon a bürt! Külföldi miniszterek izz majd maskor joban körülniznek, hogy magyar emigransokkal nem jó mindig együtt trafikalnyi, mer ha azok megharaguszna egymásra, mindent kideklamálnak, a mi volt statusztitok. Is mig az izz megtörtínhetik, hogy honvidek úgy öszekapnak egymazs közöte, hogy egymazst kölesön mind levagnak; nem lesz velük baja töbet miniszteriumnak. No enek ugyan örültünk nagyon. — De egiszen elrontota örömminket csunya veszekedő tigriseknek rögtön kibikülise. No ilyent nem produkálta Casanova aszonsag. Nyolczvan tigrizs, ki mig tegnap mind egymazs elen hegyesítete gyilközs bajuszat, ma

eczeri plebanus jelszavara: „*veniatis kaczkonesz!*“ mind komparealta egy közözs verembe. Hogy egy se othon nem marata, az mar magatul izz nagy dolog. Masodik jelszora: „*le a szivarokkal!*“ eczere sortüzet ata egisz csapat, eldobot szivarokbul. Ez izz nagy momentum, a ki tuggya, hogy dohanykirdizs milyen fontozs úgy hazánkban. Harmadik eset, hogy mikor elnök aszt mondot: mar mozd fog egy ember beszilnyi, töbi hetvenkilencz elhalgatot, is nem kezte el egyik masiknak azalat anecdotizalnyi; a hogy különben szokasz. Is vigtíre legnagyobb eset, hogy mikor Führekek inen izz, tul izz harman elmontak tabori jelszot, is tapasztaltak, hogy parola találkozik; akor töbi hetvenhét eczere egy szora: „*Bei Fusz!*“ labhoz eresztete dizeziozasi fegyvert, is megallhata, hogy semit se ne beszilyen töbet. Ez non plus ultraja disciplinanak. Hiszen ezek egi-szen katonailag vannak organizalva. Akor asztan generalizs elnök jobra balra komandirozot: „*linx schwenkt euch, rex schwenkt euch, s kit csapat eczere egy glidaba sorakozta; fegyverit, mit edig tartota „in die Balancz,*“ mozd fogta szuronyszegezve, is felesküte tabori jelszora, mely mikint hajdani rekrutanak, hangzik igen röviden: „*dupla orszag; ninesen Kuhu.*“ — Ezek a mirmidonok minkat megszalasztjak, — ha lesz hova ?

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon

Lügewakker levelai egy bécsi lapszerkesztőhöz.

No szerkesztő ur, most kezdek még csak iskolába járni a magyarokhoz! Ezek tudják, hogyan kell viaskodni politikai csatározásokban? Bezzeg nem vesztegetik ezek az erejüket arra, hogy egymást csatarendben agyonfilosofálják; hanem egyenesen nekifordulnak egymás vezéreinek, s azokat igyekeznek lenyilazni.

A kik Kossuthot támadják meg, azt híresztelik felőle, hogy a muszka fizette meg, ezt terjesztik róla országszerte. Már Deákra nem igen lehet azt ráfogni, hogy meg van fizetve, mert igen frugalis életet visz; ámde nőtelen legény; más egyéb telhetik ki tőle: azt híresztelik hát

róla, hogy szerelmes egy bécsi herezegasszonyba; láttam magam is azt a levelet, a melyben megnevezik, hogy melyik az, a kinek a kedvéért c-supa tiszta szerelmes szenvedélyből összeköti Bécsset Pesttel. Most előáll Perczel, s frontot csinál mind a két oldalra. Már ez ellen sem azt nem lehet mondani, hogy sok pénzt kapott, sem azt, hogy idegen herezegasszonyokba szerelmes; (most született a tizenharmadik fia) hát ezzel mit csinálnak? Elhíresztelik róla, hogy lunátikus. — Ezek mutatják meg igazán praktice, hogyan kell az embernek egymást elevenen megenni?

Borkorcsolyák.

H. L. fiatal, bajusz- és szakálltalan mérnök volt, s valamely mérnöki munkálata alkalmával A. helységben nem lévén vendéglő, a kath. lelkésznél volt beküldve; áldott kedélyű, s valódi vig ezimbora lévén, kedvelt vendég volt, ő pedig hamar otthonos lett a jó helyen.

Egy tavaszi reggelen a lelkész betegnél volt, a házi cselédség a kertben dolgozott, H. L. pedig a lelkész szobájában térképeket készített, s hálóköntöse nem lévén, a tisztelendő ócska reverendáját kapta magára. — Egyszer kopogtatnak, s egy öreg anyó lép a szobába, s egyenest H. nak tartván, kezét csókol. H. kiállja ez ájtatos czuppantást, mely után az anyó eképp szól hozzá:

— Tisztelendő atyám, misét akarnék mondatni boldogult apjukomért.

H. nem jött zavarba. — Jól van anyjuk — mondá, — s elővett egy szelet papírt, s följegyzé a lelket, melyért a mise mondandó lesz.

— Elhozta-e a mise díját? — kérdé H., — mire az anyó leolvasta az angáriát, s azonfölül az ujas mándli belső zsebéből egy üveg vörös bort tett az asztalra nyomtatékul.

H. megköszönte a ráadást, de viszketege jött tréfát csinálni, s azt kérdé az öreg anyótól: hogy: mondja meg anyjuk lelkem igaz lelkére, hogy meg van-e vizezve? — Fogadta az anyjuk, hogy egy csepp sincs benne. — Azért kérdem, — folytatá nagyon komolyan H. — mert lássa lelkem, a mondandó mise alkalmával

misebornak akarnám használni, s ha csak egy csöpp viz is van az ily borban, elkárhozik a lélek, melyért a mise ily bor mellett mondatik.

— Jaj lelkem tisztelendő atyám, adja vissza, — mondá az anyó, — majd inkább hozok a jobbikból, — s ezzel kifordult a szobából.

H. nak még azon időben nagyon tisztelendős képe volt.

— Ismerlek maszk! — szólta meg az álarozos bálban egy vidékről feljött gavallér egy női álarozost, kinek nem a legfehérebb karjáról azonnal észrevette, hogy az nem a magasabb körökhöz tartozik: hány puttony vizet hordtal már ma egész napon át? — kérdé tovább egész gúnyosan.

— Azt neked jobban kellene tudnod, mert te rajtad hordtam! — volt az elmés válasz. — A gavallér lefőzve távozott a Maros felé.

Sz—en az ötvenes években sok betyárt akasztottak, s nem lévén helyben szakképzett, és beható tapasztalással bíró hóhér, — a hivatalos teendőik végrehajtására Budáról hozatta be a cs. kir. törvényszék a gyepmester, — ennek a teljesített végző kötelesség után egy ízben díját a törvényszék irodatisztje szolgáltatá ki, melyet midőn a hóhér megköszönt, — K. irodatiszt így bucsúzott el tőle: „ajánlom magamat.“

A miniszter keleten

A keleti miniszternek, a míg hatalomban van, ugyan pompásan folynak dolgai: kenik, táplálják, czirógatják, az oppositiónak a talpára vernek.

De bezzeg, ha megbukott, akkor jön a selyemzsínór, s vége az egész mulatságnak.

A miniszter nyugaton.

A nyugati miniszternek pedig addig van keserves állapotja, a míg a hatalomban van. Csi-
pik, szúrják; mindennemű oppositio megkeseríti a napjait.

De bezzeg, ha egyszer megbukot, akkor jön számára a mulatságos élet, a csendes, nyugod-
almas penzióval.

Tallérossy Gyula levelei Tallérossy Zebulonhoz.

I.

Tekintetes urambátyám!

Bátorkodom magamat tekintetes urambátyámnak bemutatni: én Tallérossy Leviathán fia vagyok, ki tek urambátyámnak legidősb testvére volt, ki felső országból elszakadt és itt alföldön megtelepedett, ki ott alispán akart lenni, de nemcsak megbukott, hanem ez által csőd alá is esett, és végső bajában arra vetette magát, hogy összes erdeit, mit ott semmire sem becsültek, kivágatta, azokból talpakat csinált, s azokkal le a Vágon és Dunán maga lejárt, s oly szerencsés kereskedést üzött, hogy ámbár a kastélyt és dominiumot oda fölnt elvitte az ördög, mégis idelent új életmódot kezdetett. Említette szegény többször, hogy családja odafenn azon hallatlan lealacsonyításért, és szegyenért, mit rájok az által hozott, hogy mint ők mondják „talpassá” lett, végkép megvetette, — sőt később teljesen megtagadta, midőn tudamássá lett, hogy egy 1000 holdas közbirtokos egyetlen leányát vette el ugyan, de hagyján, hogy kastélyban nem laknak, hanem vályogból épült nádfedeles házban. — De azt hiszem, az idő mindent megváltoztat, s ha 48-tól fogva virágzó democraticus szellem a családot meg sem is puhította, mégis tekintetes urambátyámat, mint országos hírből ismerem, annyira kiengesztelte, hogy egy unokaöcsését, ha apja talpas volt is, atyafiságos kegyelmébe visszafogadni hajlandó.

Azon csodálkózik tekintetes urambátyám, hogy egyszerre így ajtóstól beesem hozzája; ennek megvan az oka. Tekintetes urambátyám fővárosban lakik, országos ember, még udvari ebéden is volt, és baronesz rokona is van, sokat látott és hallott, de még többet tud, tehát leghelyesebben fordulhatok hozzá azon számtalan kétségek és értelmetlenségek eloszlataésért, melyekben mi itt a vidéken szenvedünk. De ezekről csak akkor, ha tek. urambátyám kegyes lesz rokonának elismerni, és ezt velem tudatni;

Ki is tapasztalt uri kegyeibe ajánlott vagyok tekintetes urambátyámnak

alázatos szolgája és atyafia

Tallérossy Gyula.

II.

Tekintetes urambátyám!

Mínhogy kegyes volt nem csak atyafinak elismerni, de meg is ígérni, hogy bármi nemű provincialis kétségeink eloszlataésára legnagyobb szíveséggel min-

dent megtesz, bátorkodom azonnal kérdéseimmel alkatmalankodni.

Hát most már minket ki képvisel? Mi is megválasztottunk egy gróf barátunkat, ki 1848 és 49-ben *per tu* lett velünk, azután ismét nem volt; 1861-ben ismét *per tu* volt velünk, aztán majd ismét nem lesz; — ez valódi *trinum* perfektum. És mielőtt megválasztottuk, azt mondta, hogy neki csak 48 kell, meg miniszterek, meg vármegye, meg jogfolytonosság; hogy a *pragmatica sancti*oból indul ki, 91-et irgalom nélkül magával viszi, és 48-on keresztül ott állapodik meg, a hol már ez van írva: „gróf Batthyány Lajos.” — Ámde mikor az országgyűlésen beszélt, 48-at kibővítette e szócskákkal: előleges revisió, a minisztereket Bécsbe értette, a vármegyéket elvben, a jogfolytonosságot meg úgy, a hogy az 49-ben megakadt, — aztán ráült a legújabb divatu nádparipára, a telivér lónak neve: *opportunitás*, evvel kiugratott az induló pontból, melynek neve *sanctio pragmatica*, keresztül tört a 91-esen, a 48-ast kikerülte, és nem is akar megállapodni, mint a hol a 66-os után az ő neve lenne írva, mint *korlát* . . . nok. Az egész vármegyénk pedig sehonnan sem akar kiindulni, hanem megmaradni a 48-ban. — Most tehát kegyeskedjék tekintetes urambátyám e kétséges dolgot megmagyarázni: képvisel-e minket valaki, és ha képvisel: kicsoda? És a mi képviselőnk minket képvisel-e, vagy az országot?

Becses megfajtését lelkendezés közt váró tek. urambátyámnak

alázatos szolgája és atyafia

Tallérossy Gyula.

Ecsedi a kútban.

Három diák utazott a pusztán keresztül, *more latino*: gyalog.

Jó kedvök volt, mint a kinek sem bűja, sem pénze. Nem is érezték az életnek egyéb hiányosságát, mint hogy igen szomjaztak.

Egyszer feltűnik előttök a magyar pusztá piramisa: a kútágas. Egy ugrás, meg egy hajítás, csakhamar mellette termettek.

A kútágason ott volt a gém, de a kútostor leköpött róla; a kútban ott volt a jó víz, de veder nem volt. Hogy jussanak egy kevés vízhez?

— Tudjátok mit? szól az egyik — itt az én magas tetejü kalapom, fürjük ki a fülét két oldalon, eresztük le zsebünkön, madzagon, s merítsünk vele.

Dictum factum. — A kalap leszállott, de a vízbe

sehogy sem akart lemerülni. Ismét nagy kérdés volt: hogy jussanak ivó vízhez?

Egyszer megszólal Ecsedi:

— Leszek én kútostor!

És utasítása szerint ketten megfogták két kezét, s nála fogva ismét leeresztették a magas tetejü kalapot.

Már megmerülő félben volt az, midőn egyik felső diák elkacchantotta magát. Utána a másik, rá Ecsedi maga is a kútban.

De Ecsedi nem soká kaczagott. Egyszerre úgy érzé, mintha az őt tartó kezek gyengülni kezdenének a kaczagás miatt.

— De halljátok-e, ne bolondozzatok, megöllek, ha eleresztetek.

Erre kétszeres erővel tört ki a kaczagás, az erő mindinkább fogyott, és Ecsedi egyszerre csak: zsupsz! benne volt a friss lében.

A két improvizált kútgém aztán esze nélkül futkosott fel s alá a pusztán, mignem pástoremberekre akadtak, kiket segítségül hívbhattak.

A kúthoz visszaérvén, úgy félve közeledtek, és alig mertek belenézni. Hanem végre mégis csak lenéztek.

Hát ott látják Ecsedit egy keresztgerendába fogózva, és lelkeszakadtából kaczagva.

— Édes czimbora, hát nem haltál meg? — kérdé az egyik sentimentalis hangon.

— Meg bizony; de nem adok nektek vizet! — kiáltott Ecsedi az önkénytelen fürdőből — pedig mondatom; hogy jó friss volt.

Magyar aranymondások a tanszékről.

N. N. x—i tanár is azon emberek közé tartozott, a kiknek bizony nem parancsol se syntaxis, se grammatika, ha egyszer tűzbe jönnek. Jegyzett is a reményteljes tanuló ifjúság a tanár előadása alatt hűségesen, a tanár jámbor hite szerint jegyzette a magyarázatot, saját tudomása szerint azonban az „aranymondásokat,“ a mint azok csergedező patak módjára aranyszáju Szent János (így nevezték el az aranymondatok után) ajkairól fakadtak. Például:

Földnélkül János kis ember volt, de már testvére Richard szívü oroszán és orrán Vilmos a legnagyobb emberek közül voltak egy. — Tegnapkor is találkoztam egy fíjoncot, jön, nagyon fütyörész, és engem nem veszi tekintetbe. Tébolygottság, tébolygottság! — Lelépcsőzködvén, látom katonákat, tisztet, kinek pozemá-

nyos gallérről megismerjük rángját és közönseges legényeket, a mint kettő-kettő egymás, három-három egymás. — Ha rozsz kabátban járja tudós, bizony nem fogjunk levenni kalapját. — Arról is mutogattam egy példákat szempilatok előtt. — Na, mit kacinkáltok, keresztre láttok, mint felpiperézett dámaasszonyok? — Azok a fene zöld könyvek (zöldbe voltak kötve a könyvtár regényei), édes, mint czúkor, jól esők, mulatók, de elpuhulnak a gyomrot, ez is elpuhulnak a lélek magvát. — Milyen különös feje ama különös embernek, hanem a maga feje is hasonlítja oly kerekkel, kit mester elkontáritotta. — Azt tartom magamtól, hogy helyesen ítélem, mint bár máski. — Figyelmeztetek törvényekbe, hogy nem szabad magát a zúgolódóba fürdeni, mert az vakmerés. — Önsanyanyarítás, mint remeteknél, s ábrándozolás klastrumokban, mint ama török ábrándozó. — Végre sok buzgóság, elmélyekedés, megbénulás, gögség és törfezés után kitaláltak a könyvnyomdót. — Goldolnak vallásnak huselfojtást, szüntelen megtekintést (contemplatio), pillanatját ég felé fordulnak mindig únaságban, jobb gondolták lenni más embernél: gögös voltak. Kilincs vagy bakó, mit lábára tesznek, ha lopsz. — Pontiusból Pilátusba küldték engem. — Ezen darab fákcsa Krisztus keresztényből való van — mondott pap, s a nép buzgólkodta aztat. — A törökök a tábor körül sánczokat ásítottak. — No néz csak, alig búja ki csipka a tojásból, s már it az gondol, hogy meglett ember — Én ugyan keveset beszélem magyarul, de a mit beszélem, jót beszélem. — Róka aztat különböz a farkashoz, hogy a farkasnak lombos farkom van. — Kormány, mely felfuvaltság, duzzaszkodás által országtesten oly nadály, a ki megnyúz alattvalókat. — Hamarákon vast kopácsolnak. — Mért nem hoztad fel irszámszert? — Célzom téged nyakont vágni. — Iphigéniát Pylades az öbölébe vett. — A mostani fiatalság, ha megházasodják magokat, oly lesz, mint a kifacsart citrom. — Panaszkodott, mily hosszú ideig tartattak azelőtt Magyarországon a perek: nekem is esett egy ízben: hozta szolgabírólegény árkus papir nagy stompolyokal és kettős fejú pecsétnyomókkal. Csak látok, hát látok, hogy boldog nagyapám 70 esztendővel elvesztett pénzt, és most szegényunoka, semmit nem tudó, fizessen a tőkét, a kamatyot, és a pert mibe került. Oda vagyok, ha elmaradnak engem, de hála isten, (semmit nem tevő törvényasztal (semmisítő törvényszék) felakasztotta engem a fize-téstől. — Ezzel Newton kapta magát, meghalt. Nyugta hamjaira!

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Melyikünknek fáj, ha összehajlítjuk a fejünket?

— — Nem rég — a többek között — valami nagyon furesza kérelemmel járultak a község tagjai az országgyűléshez; — azt kérdi egy képviselő a másiktól: „de már ugyan minek jönnek ezzel az országgyűlésre?” — „Azért, — felel rá a megszólított, — mert a vármegyegyűléstől nem mertek volna ilyen bolondot kérni.“

— — A Ludas Matyi kománkat ugyan elítélték kilencz hónapra. (De már miért épenséggel kilencz hónapra?) Talán azért, hogy szülessék újra.

— — No végtére mégis eljött már az az idő, a mikor magunk is örülünk rajta, hogy *magyart vernek*. Tudniillik, hogy magyar pénzt vernek. (De már akkor csak elismeri majd a kültöld is Magyarországot.)

— — Egy kérvényben azért emelnek panaszt az országgyűlésen, hogy az ő vármegyéjükben a finczok nagyon lelketlenül hajtják be az indirect adókat. Itt a mi vármegyénkben meg ellenkezőleg az a panasz, hogy nagyon is lelkesen hajtják be.

— — „Nézd, — szól egy felsővármegyei képviselő a szomszédjához — három választóm feljött Pestre.“ — „Húros rigókkal?“ — kérdi tőle a másik.

— — (Miért kezdődik most az országgyűlés rendszeren azon, hogy őt — hat képviselő előáll a háznak beajánlani egy-egy kérvényt?) Hja, azok most mind *hazabeszélnék*; jön az új választás, meg kell mutatni az embernek, hogy a választóinak az érdekeit ugyancsak a szivén viselte.

— — Furcsa az! A balközép megteszi azt a nagy dolgot, hogy egyesül, s aztán még csak bankettet sem

tartanak utána. Ilyesmi pedig még soha sem szokott megtörténni áldomás nélkül.

— — Valahol valaki azt kérdezte valakitől valami dologban, hogy hát nem állítottuk-e mi helyre az alkotmányt? — „Csak megpatkoltátok az abszolutismust“ — felelt rá a valaki.

— — Ludas Matyi kollegánk jövő hó 17-ére megint sajtóperbe van idézve, s ezért már kezdem félteni. (Miért?) Azért, mert a kit a várva várt örvedetes esemény előtt zárnak be, az remélhetőleg amnestiát fog kapni; de a kit utána csuknak be, annak nincs mit remélni.

Ha eloltotta, gyujtsa is meg.

Nem régiben Pesten az „Extinctur“ nevű tűzfojtó géppel kísérlet tétetvén, — a jelenvolt publikum bámulattal látta: hogy a fecskendő egy, mindenféle gyúanyaggal bekenet, és lángban égő farakást egy pillanat alatt eloltott. Igen megtetszett „ez a munka“ egy igazi jó magyar embernek, megveregette vállát a fecskendezőnek, e szavakkal fordulván hozzá:

„Már az igaz, hogy szép egy mesterséget fundáltak ki. Takaros egy szerszám! Hanem hát olyan machinát fortélyozzanak ki már, a mely a sokakból kiad: hazafiui tüzet lobbantaná fel! Ez érdemelne meg már ordót, meg privilegiumot.“

„Halál ellen nincs orvosság!“ — felelé bánatos resignatióval a tüzoltó.

Műfordítás.

(Lloyd telegramm.) Der General Ignatieff ist für morgen zu Diner beim Reichskanzler Beust geladen.

Ignatieff tábornok holnapra Beust országlár inasához van híva.

Előfizetési feltétel

AZ „ÜSTÖKÖS“

1868. II-dik negyedévi folyamára.

Negyedévre (apríl—juni) . . . . . 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatalába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országhút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.